

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 383/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. marca 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika, o sťažnosti Tenisového klubu mesta M., M., zastúpeného advokátom Mgr. J. G., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 10. mája 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 338/05 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Tenisového klubu mesta M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 338/05 z 10. mája 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 338/05 z 10. mája 2006 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť Tenisovému klubu mesta M. trovy konania v sume 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún), do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. J. G., M.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 383/06-15 z 9. novembra 2006 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Tenisového klubu mesta M. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 338/05 z 10. mája 2006.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetnej sťažnosti podaním sp. zn. Spr 595/2006 z 24. októbra 2006 vyjadril krajský súd. Predsedníčka senátu krajského súdu, (ktorej stanovisko si osvojil aj krajský súd) vo svojom vyjadrení uviedla:

„... V zápisnici z odvolacieho pojednávania je zachytený celý postup účastníkov konania, ich prednesy a návrhy ako aj rozhodnutie súdu ale tento nie je krajskému súdu k dispozícii. Vzhľadom na odstup času a značné množstvo pojednávaných vecí bez oboznámenia sa s konkrétnym spisom, nie je možné uviesť presné dôvody, pre ktoré nebol oboznamovaný v odvolacom konaní spis OS Martin 11 C 88/2002, avšak v celom občiansko-právnom konaní platí zásada povinnosti preukázania tvrdenia účastníka. Ak

niektorý z účastníkov, v tomto prípade odporca, tvrdí nejakú skutočnosť, ktorá má vyplývať z iného konania, je potrebné aby takúto skutočnosť preukázal niektorým z dôkazných prostriedkov. Občiansky súdny poriadok ako dôkazný prostriedok oboznámenie sa s obsahom iného spisu nepozná, vzhľadom na evidenciu spisu v papierovej podobe a možnosť účastníkov nahliadnuť do spisu, v odôvodnených prípadoch aj inej osobe ako účastníkovi konania, nič nemohlo brániť odporcovi, aby si zabezpečil kópie obsahu iného spisu, na ktorý sa odvolával a predložil ich v konaní. Súd nie je viazaný skutkovými zisteniami v inom konaní, ale len právoplatným rozhodnutím vo veci (§ 135 ods. 1 O. s. p.). Sťažovateľ počas celého konania nepredložil právoplatné rozhodnutie súdu v inom konaní, ktoré by bolo podstatné pre rozhodnutie v odvolacom konaní a ani netvrdil skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Navyiac v odvolacom konaní platí v rámci neúplnej apelácie podľa ust. § 205a O. s. p. zásada, že odvolací súd nesmie prihliadať na iné skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, pokiaľ sa nejedná o striktné vymedzené skutočnosti označené pod § 205a ods. 1 písm. a) až d) O. s. p.. Odvolací súd taktiež s poukazom na ustanovenie § 120 ods. 1 druhá veta O. s. p. rozhoduje o tom, ktorý z označených dôkazov vykoná. Presné dôvody, pre ktoré nebol pripojený spis OS Martin 11 C 88/2002, však v terajšej dobe nie je možné uviesť.

Zároveň je potrebné upozorniť, že pokiaľ sťažovateľ je názoru, že Krajský súd v Žiline ako odvolací súd porušil jeho ústavné právo nesprávnym dokazovaním, mohol sa domáhať nápravy mimoriadnym opravným prostriedkom, a to dovolaním podľa § 326 a násl. O. s. p., prípadne podnetovaním Generálneho prokurátora SR na podanie mimoriadneho dovolania, avšak žiadny takýto mimoriadny opravný prostriedok nevyužil.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdnych spisov dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť na konanie v tejto veci pôvodne prijímal II. senát ústavného súdu. Pretože od 28. februára 2007 v súlade s rozvrhom práce na tento rok sa sudca spravodajca Ján Auxt

stal predsedom III. senátu ústavného súdu, veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Ján Auxt, sa prerokujú v III. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prerokovala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu (...).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite

zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu týchto práv malo dôjsť rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 338/05 z 10. mája 2006, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 94/01 z 12. apríla 2005.

Z predloženého spisového materiálu v uvedenej veci ústavný súd zistil, že krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Co 338/05 o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti rozhodoval o odvolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 11 C 94/01 z 12. apríla 2005, ktorým určil, že nehnuteľnosť vedená Katastrálnym úradom Ž., Správa katastra M. na LV č. 5536 patrí do majetku a konkurznej podstaty úpadcu Z., a. s., „v konkurze“.

V odvolaní proti rozsudku sťažovateľ žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zmenil a návrh zamietol, alebo aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade potvrdenia napadnutého rozsudku žiadal rozhodnúť o pripustení dovolania. Sťažovateľ tvrdil, že v konaní preukázal, že je právoplatným vlastníkom spornej nehnuteľnosti (...) a vytkol okresnému súdu, že „... nevykonal dokazovanie oboznámením spisu Okresného súdu v Martine sp. zn. 11 C/88/2002, v ktorom sú obsiahnuté dôkazy svedčiace v prospech neho, krajský súd na uvedenú námietku neprihliadol, lebo odporca po poučení okresným súdom podľa § 120 ods. 4 O. s. p. na pojednávaní dňa 7. 4. 2005, ani 12. 4. 2005 takýto návrh na dokazovanie nepredniesol. Avšak z vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že predmetný spis nemá súvis s touto vecou, lebo v uvedenom konaní išlo o reštitučný nárok iného účastníka a vec bola uzavretá zmierom“.

Uznesením sp. zn. 6 Co 338/05 z 10. mája 2006 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté a krajský súd nepripustil možnosť podať dovolanie. Ako vyplýva z jeho odôvodnenia „Okresný súd v napadnutom rozsudku správne vyhodnotil naliehavý právny záujem navrhovateľa podľa § 80 písm. c) O. s. p. na návrhu s ktorými závermi sa stotožňuje odvolací súd. Podstata sporu spočívala v zistení či zápis vlastníctva odporcu k predmetnej nehnuteľnosti v LV na základe notárskeho osvedčenia je dôvodný a či titul pre vystavenie LV č. 5536 (...) bol v zmysle zákona spôsobilý pre zápis vlastníctva nehnuteľnosti v prospech odporcu. (...) s prihliadnutím na skutkové zistenia vyplývajúce z ďalšieho dokazovania, (ktoré si osvojil odvolací súd) a právneho posúdenia veci okresný súd správne rozhodol, keď návrhu navrhovateľa vyhovel. Keďže napadnutý rozsudok okresného súdu je vecne správny, krajský súd tento rozsudok podľa § 219 O. s. p. potvrdil. (...)

V danom prípade nebolo dôvodné vyhovieť návrhu odporcu na pripustenie dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, lebo nebolo zistené, že by išlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu“.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak i právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia.

ESLP v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

„Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci“ (rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03) vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval.

Podľa ústavného súdu vo veci sťažovateľa je posúdenie otázky vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu, základným predpokladom na rozhodnutie o tom, či mimo rozumných pochybností bolo preukázané, že vlastníkom nehnuteľnosti je navrhovateľ alebo sťažovateľ (ako odporca).

K naplneniu práva sťažovateľa na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, by preto v tomto v prípade došlo, ak by odôvodnenie uznesenia krajského súdu (reagujúc aj na argumentáciu v odvolaní sťažovateľa) zodpovedalo zákonným náležitostiam podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. z. či obsahovalo dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých bolo vynesené. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V súlade s uvedeným ustanovením OSP je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Takéto znenie zákona plne rešpektuje medzinárodný záväzok vyplývajúci z čl. 6 ods. 1 dohovoru a je záväzný aj pre všeobecné súdy (krajský súd).

Odôvodnenie skutočností, ktoré napadá sťažovateľ v rozsudku krajského súdu z 10. mája 2006, je podľa názoru ústavného súdu zjavne neodôvodnené. Tu treba dať za pravdu sťažovateľovi a zistil to z obsahu sťažnosti, súdneho spisu a príloh k sťažnosti aj ústavný súd, pretože krajský súd sa „v konaní (...) nevysporiadal s navrhnutým dôkazom sťažovateľa, aby bol oboznámený so spisom OS Martin 11 C 88/02, pričom to odôvodnil tým, že takýto návrh v prvostupňovom konaní podaný nebol. (...) Toto chybné konštatovanie porušovateľa sa nachádza na 4. strane, štvrtý odsek rozsudku 6 Co 338/2005. V rozsudku 11 C 88/02 sú dôkazy a zistenia, ktoré potvrdzujú vlastníctvo sťažovateľa k spornej parcele.

Kedže porušovateľ citovaný spis vôbec nevidel, uspokojil sa iba s prebratím tvrdenia právneho zástupcu konkurzného správca, ktoré v danom prípade bolo zavádzajúce. Nejednalo sa totiž o reštitučný nárok, ale o určujúcu žalobu konkurzného správca proti Telovýchovnej jednote S. v ktorej konkurzný správca úspech nemal“.

Ústavný súd zistil, že takýto návrh bol podaný právnym zástupcom sťažovateľa okresnému súdu 23. februára 2005 písomne a tento návrh sa nachádza i v spise vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 94/01 na č. l. 181, v ktorom navrhol vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 94/01 „Doplniť dokazovanie o spis JUDr. M, H,, (...) č. spisu 11 C 88/01 alebo 02 (...)“.

Bolo povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Odôvodnenie takejto závery podľa názoru ústavného súdu neobsahovalo, nie je presvedčivé a rozporuplné, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. O tom svedčí aj vyjadrenie krajského súdu k sťažnosti, v ktorom uviedol, že „Presné dôvody, pre ktoré nebol pripojený spis OS Martin 11 C 88/2002, však v terajšej dobe nie je možné uviesť“.

Vypracovaniu dôsledného odôvodnenia tohto rozhodnutia mal krajský súd venovať zvýšenú pozornosť o to viac, že vo svojom rozhodnutí zamietol aj návrh sťažovateľa na pripustenie dovolania v tejto veci, pretože podľa neho v uvedenom prípade nešlo o vec po právnej stránke zásadného významu, čím zamedzil možnosť využitia mimoriadneho opravného prostriedku sťažovateľom za účelom preskúmania zákonnosti svojho rozhodnutia.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že rozsudkom krajského súdu z 10. mája 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy; pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy; pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy; pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže napadnutým rozsudkom krajského súdu z 10. mája 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Povinnosťou krajského súdu bude zabezpečiť v rámci pôsobnosti, ktorú mu dáva Občiansky súdny poriadok, aby boli zisťované a vyhodnocované všetky skutočnosti prebiehajúceho konania s prihliadnutím i na výsledok konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 11 C 88/01 a sp. zn. 11 C 88/02.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom Mgr. J. G.

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu sťažovateľovi priznal podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie

sťažnosti) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov každý vo výške 2 730 Sk a k tomu 2 x 164 Sk režijný paušál. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 5 788 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2007